

Hồi Thứ Hai Mười

THIÊN TÂM KIỀU OA

Lần thứ ba xuất hiện tại đại sảnh, chỉ còn lại năm người.

Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai, Mộ Dung Tiểu Dung, Duẫn Phi Dương, Hạ Vũ!

Duẫn Phi Dương, mười chín tuổi, năm mười bảy tuổi do đả bại Võ Đường Vô Sân đạo trưởng mà thanh danh vang dội trong giới thiếu niên, “Chủ Vĩ đạo pháp” của y nghe đồn xuất xứ từ Miêu Cương, sở trường thiện biến quỷ dị, tuy chưa đến hai mươi tuổi song y đã có thể được liệt vào hàng thập đại đạo khách.

Hạ Vũ là nữ, võ công phức tạp, cơ hồ thông hiểu võ công của không dưới mười mấy thế gia, người giang hồ tặng danh hiệu “Thiên Tâm Kiều Oa”, bởi cô biết rõ chuyện giang hồ như bàn tay, từng cùng võ lâm lão tẩu “Bất Đảo Tiên” nấu rượu luận võ, quá ba ngày ba đêm, cuối cùng thủ hòa, việc này trở thành giai thoại võ lâm.

Trong số vài chục người trẻ tuổi chỉ còn sót lại năm người, do đó họ không thể không chú ý lẫn nhau, có người đã biết rõ người khác.

Y phục của Thần Thủ hôm nay dường như cũng khác hai lần trước, y không mặc cẩm bào rộng lớn như trước, mà thay vào một bộ y phục đơn giản gọn gàng.

Bên hông y có thêm một thanh đao. Túi bọc đao cực kỳ hoa lệ, trên mặt đính ít nhất hơn hai chục hạt bảo châu, cán đao có màu trắng như khảm ngà voi. Đao rất thích hợp với bàn tay cầm đao. Bàn tay của Thần Thủ được bảo quản rất kỹ, ngón tay thon dài, sạch sẽ, mỗi móng tay đều được gọt giữa rất ngay ngắn.

Đây thực là một đôi hảo thủ trời sinh để cầm đao, trong đôi tay này hãn đao rất vững, rất tịnh, thế nhưng lúc đôi tay không cầm đao vẫn toát lên vẻ ưu việt, cao quý.

Thần Thủ xem ra rất thoải mái, khí sắc rất tốt. Phải chăng y cao hứng vì cái chết của kẻ khác? Thần Thủ lên tiếng bằng một giọng đầy thu hút:

– Các người nên kiêu ngạo và tự hào, bởi các người còn đang sống, chính các người mới là kẻ ưu tú.

Tả Chi Nhai đột nhiên hỏi:

– Không lẽ những kẻ tầm thường không ưu tú tất phải chết cả?

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Tả Chi Nhai bấy lâu vẫn giữ trầm mặc, hôm nay đột nhiên phát ngôn như vậy.

Thần Thủ bình tĩnh nói:

– Bồn tào cho các người cơ hội đồng đều, có nắm bắt được hay không là chuyện của các người. Nếu những kẻ kia có khả năng lĩnh hội được toàn bộ võ công mà ta đã trao, thì bọn họ đã không chết!

Hàn Tiểu Tranh lên tiếng:

– Nếu chẳng phải tại các hạ, thì họ đâu cần phải chịu thử thách tàn nhẫn kia!

Thần Thủ lạnh nhạt đáp:

– Bồn tào chưa bao giờ tự cho mình là kẻ cao thượng, do đó lời trách móc của người đối với ta vô dụng. Trong suy nghĩ của ta, chỉ phân biệt giữa làm được và không làm được, không có sự sai và đúng ở đây! Ta cũng thấy lạ, tại sao người hãy còn sống, đúng ra mười ngày trước người phải toi mạng rồi!

Hàn Tiểu Tranh cười khanh khách:

– Bản nhân sẽ sống đến sau khi các hạ qua đời!

Thần Thủ biến sắc, nhưng y lấy lại bình tĩnh rất mau:

– Ta chưa muốn xuất thủ giết người, dù rằng chỉ cần ta ra tay thì người chẳng có chút cơ hội sinh tồn. Ta đã tốn tâm huyết đầu tư trên sinh mệnh của người, nên ta phải gặt hái đủ thành quả xong, mới dẹp bỏ được!

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

– Các hạ tưởng rằng mình thao túng sinh mệnh kẻ khác được sao?

– Đúng vậy!

– Nếu bản nhân đã chán sống thì sao?

– Không đúng, người chắc chắn không dễ dàng tự tìm tử lộ, nếu người muốn chọn con đường đó, thì trước khi tới bước này người có thừa cơ hội.

Ngưng một chút, Thần Thủ bỗng cười lên một cách quỷ bí:

– Không giết được bồn tào, người cam tâm chết bằng cách đó sao?

Không ai ngờ Thần Thủ lại nói như thế!

Hạ Vũ đột nhiên xen vào:

– Nếu năm người chúng ta liên thủ, các hạ tự tin có thể thắng được chúng ta chăng?

Thần Thủ đáp ngay:

– Không thắng được!

Lại ngưng một chút, y nói tiếp:

– Nhưng phải là cách liên thủ thực thụ, chẳng phải mạo hợp, người có thể đảm bảo hiện tại cả năm người đều thực sự đồng hành tương ứng chăng?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Không được rồi! Ta và Mộ Dung cô nương họa may có thể được, Tả Chi Nhai đại khái cũng được, nhưng còn hai người kia thì không chắc lắm, nhất là thiếu niên cầm đao kia”.

Không hiểu sao khi chàng nhìn Duẫn Phi Dương, cứ có cảm giác không dễ chịu lắm. Duẫn Phi Dương bỗng nói:

– Không sai! Ít nhất là ta sẽ không liên thủ với họ!

Thần Thủ “à” một tiếng, sắc mặt không đổi:

– Tại sao? Người không hận ta sao? Dẫn Phi Dương rướn thẳng người:

– Hận, nhưng ta cảm kích các hạ nhiều hơn hận, bởi trong hai chục ngày qua ta đã học được công phu mà thông thường phải mất đến mười năm nữa mới đạt được!

Thần Thủ mãi ý nói:

– Được lắm! Tuy những lời người nói chưa hẳn là lời chân tâm, nhưng ta tin rằng chưa chắc là hoàn toàn giả dối. Những kẻ đã chết không liên quan gì đến các người, tại sao phải vì họ hy sinh vô lý?

Mất y bỗng hiện đầy sát khí:

– Đừng quên rằng ta nắm trong tay võ công của các người, bao gồm các công phu từ trước và hiện tại. Do đó nếu các người muốn phản kháng thì đã mất đi năm phần mười cơ hội thắng. Lại thêm không cách gì các người đồng tâm hợp lực, là mất thêm ba phần cơ hội. Như vậy, cơ hội thắng giữa chúng ta là tám so với hai! Các người có muốn đánh canh bạc này chăng?

Hàn Tiểu Tranh quá rành chuyện đánh bạc, chàng nghĩ thầm: “Tám so với hai thì cơ hội thắng quá ít, chi bằng ta bình tĩnh xem y giở trò gì nữa rồi tính cũng chưa muộn”.

Thần Thủ thông thả nói tiếp:

– Trong hai chục ngày qua, người của bốn tòa cũng chẳng phải ở không.

Y chỉ vào Mộ Dung Tiểu Dung:

– Người là người của Mộ Dung thế gia phải chăng? Khinh công tuy không kém, song kiếm pháp thiếu sót nhiều, còn sống đến bây giờ là nhờ công lao của gã nam nhân bên cạnh người, Tả Chi Nhai.

Tả Chi Nhai thần sắc không đổi, tựa như người được nhắc đến không phải là mình.

– Tả Chi Nhai vốn là con trai Tả Trường Tiếu, mà thân phận chân chính của Tả Trường Tiếu chẳng phải là hào môn chi chủ, mà là đường chủ của một bang phái thần bí, tuy nhiên hiện tại y cũng đã thất tung.

Sắc mặt Tả Chi Nhai biến hẳn, tái như màu giấy trắng! Thần Thủ quét mắt sang nhìn chàng, càng đắc ý nói tiếp:

– Kỳ thực người đã từng thành thân, song chỉ là hữu danh vô thực, còn người mà người thực sự yêu mến càng không phải Mộ Dung Tiểu Dung. À! Không đúng, bây giờ phải gọi là Tả phu nhân, cũng chẳng phải vợ trước, mà chính là Đoạn Như Yên của Xuân Phong Như Ý Lâu!

Thân mình của Tả Chi Nhai không kiềm được run lên, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Mộ Dung Tiểu Dung đứng cạnh im lặng nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ lân ái. Tay cô siết chặt tay Tả Chi Nhai, hy vọng có thể giúp chàng trấn tĩnh.

– Với võ công của người chẳng thể nào bị cầm chân bởi các thuộc hạ ban đầu

được phái đi của ta, người chịu đến nơi đây, mục đích để tìm hiểu về cái chết của Đoạn Như Yên!

Lần này đến Hàn Tiểu Tranh cũng kinh ngạc không ít, bởi chàng cứ nghĩ rằng trên thế gian này chỉ có rất ít người biết rõ Đoạn Như Yên chết vì bị hại chứ không phải tự tận, trừ chàng và Tả Chi Nhai ra, chỉ có hung thủ, Diệp Thích và A Vân, có thể còn có hắc y nhân đã từng cứu chàng mấy bận.

Vậy thì Thần Thủ do đâu mà biết được việc này? Chỉ có ba cách: A Vân, hung thủ, hắc y nhân. Đương nhiên, còn có một giả thuyết nữa là Thần Thủ chính là hung thủ, hoặc là kẻ chủ sự!

Nói đến đây, gương mặt Thần Thủ lại hiện lên một nụ cười bí mật:

– Trong tương lai, nhất định ta sẽ cho người biết chân tướng, mà ta tin kết quả cũng sẽ làm người mãn nguyện.

Sắc diện Tả Chi Nhai từ từ hồi phục lại bình tĩnh, nhưng trong mắt chàng vẫn có những tình cảm phức tạp không ai hiểu được!

Thần Thủ quay qua nhìn Hàn Tiểu Tranh:

– Ta cứ tưởng người là người có thân thể phức tạp thần bí nhất trong nhóm, chẳng ngờ ta sai. Người là một kẻ tầm thường đến mức không còn tầm thường hơn, cũng vì thế mà ngược lại tạo hứng thú cho ta. Một kẻ phổ thông như vậy, làm thế nào còn sống còn đến bây giờ? Do đó, ta cảm thấy có thể những phán đoán của ta đã sai, có thể chỗ bất tầm thường của người đã bị người che giấu kỹ.

Thần Thủ lại quay sang Hạ Vũ:

– Hạ cô nương có danh tiếng không nhỏ trong giang hồ, vì vậy ta nghĩ không thể không biết đến cô. Tự phụ mình biết rõ chuyện giang hồ như trở bàn tay, nên gặp phải chuyện cô không lý giải được thì cô càng muốn tìm hiểu cho rõ.

Bị người bức ép làm tân nương, đó chẳng phải là quái dị sao? Hạ Vũ hẳn là vì việc này mà đến. Cuối cùng, ánh mắt Thần Thủ ngừng lại nơi Duẫn Phi Dương:

– Tính cách của người cũng y hệt như danh tính, là một người không chịu thua, mà muốn làm một người vĩnh viễn không thua, lúc nào cũng bay vượt trên cao, thì chỉ có cách không ngừng học tập võ công. Lý do người vào đây là muốn giáo huấn những kẻ đã làm khó dễ người, song khi người phát hiện ra mình không đủ sức giáo huấn những kẻ ấy, thì người thừa cơ hội học thêm võ công tâm pháp.

Thần Thủ dừng một chút và nói tiếp:

– Do đó có thể người không đồng ý liên thủ với người khác để đối phó ta, chẳng qua là vì người muốn sau khi học được võ công đủ cao, sẽ một mình đích thân giáo huấn ta. Lòng tự phụ của người khiến người cho rằng họ không xứng để liên thủ với người, song ta cần cho người hay, mỗi một người trong nhóm này đều ưu tú hơn người cả!

Duẩn Phi Dương cố gắng giữ bình tĩnh ngoài mặt, điểm này không phải dễ làm, hiển nhiên y bị chọc tức.

Thần Thủ thông thả tiếp:

– Cố tật lớn nhất của người là để lộ tình cảm ra ngoài! Nếu ta cũng nói như thế đối với Tả Chi Nhai, thần sắc của hắn nhất định sẽ không cải biến, nếu ta nói như thế với Hàn Tiểu Tranh, hắn là hắn sẽ chửi thề ta.

Hàn Tiểu Tranh thâm kinh ngạc về năng lực quan sát của Thần Thủ.

Thần Thủ nói rõ căn cơ của cả năm người, nhưng họ thì chẳng biết gì về y cả. Điều này hơi nguy hiểm!

– Ta nói những điều này chưa chắc các người muốn nghe, cưỡng ép các người ở lại, cũng chẳng hay gì. Tuy nhiên, ta tin mình có cách khiến các người tự nguyện lưu lại. Nếu các người có dũng khí, hãy đơn độc tiếp chuyện với ta, thế nào?

Đây là ý gì? Không lý Thần Thủ có tà thuật, có thể biến cải suy nghĩ của kẻ khác? Thần Thủ nhìn Tả Chi Nhai:

– Người có muốn biết chuyện có liên quan đến Đoạn Như Yên chăng?

Trong mắt Tả Chi Nhai lóe tinh quang, chăm chú nhìn Thần Thủ.

Sau một hồi lâu, chàng chậm rãi gật đầu. Thế là chàng là người đầu tiên cùng Thần Thủ bước vào một gian mật thất.

Hàn Tiểu Tranh muốn gọi Tả Chi Nhai, muốn bảo họ Tả cẩn thận coi chừng âm mưu, nhưng rốt cuộc chàng đổi ý vì chàng bỗng nhận ra điều gì chàng nghĩ đến thì Tả Chi Nhai nhất định cũng có nghĩ đến. Tả Chi Nhai biết mà vẫn cùng Thần Thủ đi vào, vì muốn biết những gì liên hệ đến Đoạn Như Yên!

Dù biết có thể chết nhưng vẫn đi, một kẻ đã không sợ chết thì còn sợ âm mưu gì nữa?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ ngợi, một cảm giác bất tường dấy lên, chàng bất chợt nghĩ: nếu Tả Chi Nhai gặp nạn, thì cả nhóm chỉ còn lại bốn người, lực lượng sẽ giảm đi, càng khó đối kháng với Thần Thủ.

Hà hướng còn có một gã Duẩn Phi Dương đã nói rõ không muốn liên thủ.

Rất lâu sau đó, Tả Chi Nhai bước ra, hiển nhiên vừa trải qua một sự việc khiến chàng cực kỳ kích động, có vẻ như ngẩn ngơ!

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, không biết Thần Thủ đã dùng ma pháp gì đối với Tả Chi Nhai.

Tiếp theo đó là Duẩn Phi Dương, y đương nhiên không cự tuyệt lời mời. Thần Thủ bảo rằng trong nhóm này ai cũng giỏi hơn y, vậy y càng không thể tỏ ra khiếm nhục hơn!

Đến khi Duẩn Phi Dương bước ra, thần thái hờ hững như thể đạt được lợi ích rất lớn. Những người còn lại lục tục bước vào mật thất.

Lúc Hạ Vũ trở ra, cô trầm tư không nói gì.

Đến phiên Hàn Tiểu Tranh, chàng vừa đi vừa suy đoán.

Mật thất rất nhỏ, ước độ tám thước dọc ngang, ánh sáng bên trong khá u ám, tuy là ban ngày nhưng vẫn phải đốt đuốc.

Thần Thủ đứng trước ánh đuốc, bóng y vì thế có vẻ như to lớn hơn thường, như thể bao trùm cả bốn bề mật thất. Thân hình y cử động một chút, là cả ánh sáng trong mật thất thay đổi theo, khiến người không khỏi nảy sinh cảm giác y là chủ nhân.

Thanh âm Thần Thủ trong không gian chật hẹp nghe có phần quái dị, chỉ nghe y nói:

– Ta muốn cho người xem một vật.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “không biết y định làm trò gì đây?”

Thần Thủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ, trao cho Hàn Tiểu Tranh và bảo:

– Người tự xem đi.

Hàn Tiểu Tranh hồ nghi tiếp lấy chiếc hộp, trong bụng có dự cảm lạ thường. Chàng cố trấn tĩnh, cẩn thận mở hộp ra xem.

Chỉ mới nhìn, chàng đã sửng người!

Bên trong hộp là một chiếc vòng gỗ! Chiếc vòng gỗ mà A Vân đeo trên tay! Tuy ánh sáng trong mật thất không đủ, nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn chắc chắn đúng là vật ấy!

Ngay phút ấy, đầu óc chàng hoàn toàn trống không! Cuối cùng, chàng quay lại, lạnh lùng hỏi:

– A Vân đang ở đâu?

Thanh âm chàng chứa đầy sát cơ lạnh băng. Chàng đã quyết định nếu như Thần Thủ không có câu trả lời thỏa đáng, chàng sẽ xuất thủ. Vì A Vân, vì Lam Tâm Nhi, cũng vì chính mình! Thần Thủ bình tĩnh đáp:

– Nếu người muốn gặp cô ấy, bây giờ có thể vào gặp.

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ! Bất luận thế nào, chàng cũng không ngờ Thần Thủ sẽ trả lời như vậy! Trong đầu chàng quay cuồng bao nhiêu ý nghĩ, chàng xông đến trước mặt Thần Thủ:

– Nếu A Vân có bề gì, giữa ta và người sẽ có kẻ ngã xuống!

Thần Thủ không màng đến cơn giận của Hàn Tiểu Tranh, thần sắc y không đổi:

– Chưa gặp A Vân, người chắc chắn không vọng động.

Hàn Tiểu Tranh im lặng, bởi Thần Thủ nói đúng.

– Người sẽ thấy ta chẳng làm gì đối với A Vân cả, bằng không ta đã chẳng thố lộ việc này cho người hay.

Giọng của Hàn Tiểu Tranh hòa hoãn hơn:

– Dù các hạ có giấu giếm gì, sẽ có một ngày ta điều tra ra mọi việc.

Thần Thủ nói:

– Người biết ta là ai chẳng?

Hàn Tiểu Tranh không trả lời.

– Ta là đương kim Lục vương gia!

Hàn Tiểu Tranh giật mình! Chàng không thể ngờ Thần Thủ chính là Lục vương gia! Chàng nhớ lại những gì Mộ Dung Tiểu Dung từng nói.

Hàn Tiểu Tranh gằn giọng:

– Các hạ ý mình là Lục vương gia, thì có thể coi mạng người như cỏ rác sao? Hà huống, khẩu thuyết vô bằng, tại sao ta phải tin các hạ?

Thần Thủ sờ bên hông lấy ra một ngọc bài để trong lòng bàn tay:

– Người nhìn đây thì biết.

Hàn Tiểu Tranh tự ấu thơ ở chốn quê mùa, nào biết vật ấy là gì? Chàng nghĩ đại khái đó là vật quý báu mà các vương hầu tôn giả đeo bên mình? Chàng gạt đầu song lại nói:

– Đúng là vương gia thì sao? Vương tử phạm pháp, cũng đáng tội như dân, huống gì các hạ chỉ là vương gia! Mấy trăm mạng người đều chết oan cả sao? Quan phủ không trị được kẻ ác, thì người võ lâm như chúng ta cũng không bỏ qua!

Thần Thủ vỗ tay nói:

– Đúng lắm, đúng lắm, sát nhân thường mạng, không chỗ nào hợp lý hơn. Có điều rằng nếu có một người cho phép ta giết, thì ta không cần đền mạng.

– Ai?

– Đương kim hoàng thượng!

– Hoàng thượng bảo giết nhiều người như thế sao?

– Không phải nhiều như thế, chỉ là bốn trăm hai mươi một người.

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng:

– Cho dù các hạ nói thực, thì đương kim hoàng thượng cũng chỉ là một hôn quân, cũng đáng giết!

– Lớn gan dữ! Bọn người giang hồ các ngươi chỉ biết cố đánh, chẳng biết chút mưu lược, các ngươi không hiểu là đôi khi giết người tức là cứu người đấy!

– Cứu à? Đã sát nhân tức là một tội ác, vả lại những kẻ bị các hạ giết đều là bá tính vô cố!

– Người sai rồi, trong hơn bốn trăm người đó, có hai mươi mấy kẻ chuyên hiếp đáp dân chúng, cái chết của chúng là đáng, còn có hơn bốn chục người thì có kẻ đáng kẻ không!

– Dù vậy, cũng vẫn còn hơn ba trăm sinh linh bị thảm diệt.

- Chúng ta phải làm thế, để đánh đổi cho số sinh mạng gấp mười gấp trăm lần.
- Nói như vậy, các hạ có tâm can hiệp nghĩa sao? Giết là vì quốc vì dân sao?

Thần Thủ đáp:

- Đồng thời cũng vì chính chúng ta! Bởi nếu có kẻ âm mưu thay đổi cục diện, người bị tổn thất đầu tiên là hoàng thượng!
- Vì sinh tồn của mình, giết kẻ khác là đúng sao?
- Có đôi lúc nhiều sự việc là bất đắc dĩ, để đạt được lợi ích nhiều nhất, phải hy sinh một phần nào. Người sẽ thay đổi cách nhìn sau khi nghe ta nói xong.
- Không bao giờ!

Thần Thủ cười nhạt:

- Người phải nghe! Bởi việc này có quan hệ đến người! Cũng có liên quan đến A Vân, Tả Chi Nhai!

Hàn Tiểu Tranh cố gắng hít hơi dài. Thần Thủ nói:

- Trong giang hồ có một bang phái thần bí gọi là Vô Nhai Giáo, thực lực của họ kỳ thực hơn cả lục đại môn phái, chỉ có điều Vô Nhai Giáo vẫn âm thầm hành sự nên không mấy người biết đến danh tiếng.

Hàn Tiểu Tranh trầm nghĩ: “Lại cũng Vô Nhai Giáo! Tuy nhiên những điều y nói cũng giống Mộc thúc thúc”. Thần Thủ nói tiếp:

- Hai mươi năm trước, Vô Nhai Giáo giáo chủ chuẩn bị nhường ngôi cho một trong hai đồ đệ. Thế là giữa hai đồ đệ xảy ra một màn tranh dành, cuối cùng, sư đệ Tống Mễ đề nghị cùng sư phụ, khảo thí bằng cách trộm các võ lâm chi bảo để phân cao thấp, ý kiến này được Vô Nhai Giáo chủ mau chóng chấp thuận, vì thế sư huynh Mặc Vũ cũng không phản đối.

Hàn Tiểu Tranh lại nghĩ: “Điều này cũng giống Mộc thúc thúc nói, nhưng Mộc thúc bảo là phương pháp tranh tài là do giáo chủ đề ra, còn y lại bảo là do sư đệ Tống Mễ đề xướng, chẳng biết phần nào thực, phần nào giả”.

Thần Thủ nói:

- Kỳ thực từ lúc ấy là Mặc Vũ đã bị Tống Mễ đưa vào bẫy.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi:

- Đưa vào bẫy?

Bởi lúc Diệp Thích thuật chuyện xưa, không hề nhắc đến âm mưu gì cả. Thần Thủ bịa chuyện, hay Diệp Thích không rõ nội tình? Thần Thủ đáp:

- Không sai. Tống Mễ là một kẻ có dã tâm rất lớn, y tuyệt đối không muốn ngôi vị giáo chủ thuộc về Mặc Vũ, bởi đó là bước đầu trong tham vọng của y, chẳng những muốn đoạt chức vị giáo chủ, mà còn trừ hậu hoạn, để ngôi vị của mình vững như bàn thạch! Luận về võ công, trí lực, Mặc Vũ không thua Tống Mễ chút nào, do đó nếu chỉ

dựa vào chân tài thực học để cạnh tranh, hai bên đều có khả năng thắng cả. Vì muốn hoàn toàn nắm chắc phần thắng, Tống Mễ dựng một độc kế, y lén lút thổ lộ cho phái Thiếu Lâm biết ý định trộm “Tủy Tủy Kinh” của Mặc Vũ. Do đó, lúc Mặc Vũ định đột nhập Tàng Kinh Các thì đã bị tứ đại trưởng lão gác kinh bao vây! Mặc Vũ tuy có võ công rất cao, nhưng vẫn không thể chống đỡ nổi bốn vị cao tăng tối thượng của Thiếu Lâm tự, cuối cùng y bị chấn đoạn tâm mạch, phế võ công, quăng xuống Thiếu Thất Sơn.

Hàn Tiểu Tranh trong nhất thời không biết nên tin lời Diệp Thích hay Thần Thủ. Tuy kết cuộc giống nhau, nhưng chi tiết lại khác!

Thần Thủ nói tiếp:

– Tống Mễ những tưởng phái Thiếu Lâm sẽ lấy mạng Mặc Vũ, không ngờ các vị Thiếu Lâm cao tăng với tâm từ bi, đã tha mạng Mặc Vũ. Điều này trở thành một cái gai trong mắt Tống Mễ.

Ngừng một chút, Thần Thủ thuật tiếp:

– Rất may mưu kế này Tống Mễ thực hiện rất ẩn mật, nên Vô Nhai Giáo chủ và Mặc Vũ vẫn không phát hiện việc y đã thao túng bên trong, nên kết quả là Tống Mễ trở thành giáo chủ tân nhiệm. Tuy nhiên Tống Mễ không chỉ dừng tay ở đó. Vô Nhai Giáo còn ba đường chủ quan trọng nhất, một theo phe Tống Mễ, một theo phe Mặc Vũ, và một đứng giữa trung lập.

Hàn Tiểu Tranh thầm bảo: “Đến phần Mộc thúc thúc rồi”. Chỉ nghe Thần Thủ nói:

– Tống Mễ tính toán rất thâm, sau khi kế vị, chưa vội ra tay trừ kẻ khác, mà chờ cơ hành động. Y cho kẻ thân tín nhất là Vô Phong đường chủ Lữ Nhất Hải cấu kết cùng người của Vong Ưu Cung, cùng tấn công Vô Phiêu đường chủ Diệp Thích và thuộc hạ. Nước cờ này vốn có thể thành công hầu như tiêu diệt lực lượng của Mặc Vũ, nhưng chẳng ngờ lúc ấy đột nhiên một nhân vật thần bí xuất hiện, võ công rất cao, đã giúp Diệp Thích phá hỏng âm mưu của Tống Mễ.

Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc vì Thần Thủ biết rõ việc này như vậy.

– Sau khi Lữ Nhất Hải thất bại, lập tức bỏ trốn. Tống Mễ vì muốn che tai mắt mọi người, cố khai trừ Lữ Nhất Hải như kẻ phản giáo, lại giao nhiệm vụ truy lùng Lữ Nhất Hải cho Diệp Thích. Chẳng ngờ Diệp Thích làm việc rất đắc lực, cố công tìm kiếm, đã bắt được Lữ Nhất Hải đem về nhốt trong ngục, chuẩn bị ngày hôm sau xử tử. Ngay đêm hôm ấy, Lữ Nhất Hải trốn khỏi địa lao!

Hàn Tiểu Tranh tuy đã nghe câu chuyện này, nhưng các chi tiết Thần Thủ nói rất khác với Diệp Thích, nên chàng im lặng chờ nghe tiếp.

– Lữ Nhất Hải đào tẩu xong, Tống Mễ nhân cơ hội phế chức của đường chủ Phục Ngưỡng, vì đêm mà Lữ Nhất Hải trốn thoát chính là đêm Phục Ngưỡng đứng canh. Thực sự ra, kẻ thao túng mọi việc là Tống Mễ! Chính y thừa cơ thả Lữ Nhất Hải đi.

Nhất tiễn hạ song điều, vừa cứu Lữ Nhất Hải, lại trừ đi mối lo tâm phúc!

Hàn Tiểu Tranh lại một phen kinh ngạc, nhưng chàng hiểu lời của Thần Thủ có lý, bởi ngoài trừ Phục Ngưỡng đứng canh đêm ấy, Tống Mễ là người duy nhất có cơ hội cứu Lữ Nhất Hải!

– Phục Ngưỡng tuy bị tước chức, trở thành một giáo chúng bình thường, nhưng mầm nguy hiểm vẫn còn, lại thêm Diệp Thích, nên Tống Mễ quyết tâm không thể dừng tại đó. Lần này y dùng kế ly gián.

– Ly gián kế?

– Đúng vậy! Phục Ngưỡng tướng mạo tầm thường, nhưng nội tâm là một quốc sắc thiên hương, võ công cực cao, đằng sau cuộc hôn nhân bất bình thường ấy là một lý do bất bình thường: Nội tâm của Phục Ngưỡng là người do Tống Mễ gài vào! Lúc trước y có ý lôi kéo Phục Ngưỡng về phe mình, nhưng Phục Ngưỡng bảo trì thế trung lập, mà đó là vì nể tình Tống Mễ giúp họ Phục tìm được một phu nhân xinh như hoa như ngọc. Bởi thế, Tống Mễ càng đoán chắc Phục Ngưỡng không dễ tin cậy, trừ trước là hơn. Nếu trực tiếp ra tay tuy có thể thành công nhưng thế nào Tống Mễ cũng lộ manh mối. Thế là y mượn tay nội tâm họ Phục, dùng sắc mượn xuân được dụ dỗ Diệp Thích, lại xếp đặt cho Phục Ngưỡng bắt gặp đúng lúc!

Theo dự đoán của Tống Mễ, Diệp Thích và Phục Ngưỡng sẽ trở mặt thành thù, đánh nhau đến lưỡng bại câu thương. Nhưng y không lường được tính người thay đổi, nội tâm Phục Ngưỡng bất ngờ đổi ý, nói thật âm mưu dùng xuân được, vì thế mọi việc xảy ra sau đó không giống như Tống Mễ dự định. Diệp Thích và Phục Ngưỡng cùng ly khai Vô Nhai Giáo, ẩn tính mai danh hầu quên đi sự việc đáng tiếc kia.

Tính ra thì ba vị đường chủ xuất sắc nhất trong Vô Nhai Giáo đã lưu lạc tại ngoại, điểm bất đồng là Lữ Nhất Hải ngấm ngầm theo chỉ thị của Tống Mễ. Nhờ sự giúp đỡ của Tống Mễ, Lữ Nhất Hải ẩn trốn được, lại trở thành một phú gia địa phương, mà y cũng dùng vai trò ấy để tìm kiếm Phục Ngưỡng và Diệp Thích.

Thần Thủ nói rành mạch mọi việc, càng làm cho Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hơn.